

Mødet den 10. Februar 1910.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen, Olesen og J. C. Petersen.

1. (J. Nr. 12²²—1909). Den foreliggende Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser** vedtoges.
2. (J. Nr. 275—1909). Skrivelse fra Overretssagfører Johan Pedersen med Anmodniog om, at der, inden videre foretages i **Aabysagen**, gives ham Lejlighed til i et Byraadsmøde at forelægge Sagen i sin Helhed for Raadets Medlemmer og samtidig indhente Oplysninger og danne sig et Skøn over Byraadets Stilling til Sagen.

Formanden mente ikke, det kunde gaa an at drøfte Sagen i et offentligt Møde, derimod havde han intet imod at lade Hr. Pedersen klarlægge Sagen i et lukket Møde.

Laursen var enig med Formanden i, at Sagen for Tiden ikke maatte frem for aabne Døre. Han kunde ikke se, at der nu forelaa andet, end at man fik en retslig Afgørelse af, hvor Skellene mellem Kommunen og de andre Ejere skulde gaa.

Formanden var enig med Hr. Laursen, men mente dog, man burde efterkomme Hr. Pedersens Ønske om at komme til Stede i Raadet.

M i k a e l J o h a n s e n havde intet imod, at Hr. Pedersen kom til Stede, skønt det vel nok vilde medføre en vidtløftig Forhandling. I det hele taget fandt han Hr. Pedersens Skrivelse højst mærkelig og ret uforstaaelig for en Lægmand. Sagen var ganske den samme som for 5 Aar siden, saa alle Parter vilde vist være bedst tjent med en hurtig Afgørelse. Hr. Pedersen havde aldrig foretaget sig det ringeste for at fremskynde Sagen, saa hvis han vedblivende skulde føre den, maatte det paalægges ham at fremme den det mest mulige.

L a u r s e n mente, at Sagen var blevet forhalet saa meget, fordi begge Parter havde søgt at tvinge hinanden til at føre Vidner. Aarsagen til Ventetiden maatte altsaa søges i taktiske Grunde. Nu var Vidneførselen imidlertid tilendebragt, saa nu var der kun tilbage, at Retten skulde danne sig Skøn over Skelliniernes Beliggenhed.

J a k o b J e n s e n bekræftede, at Grunden til Sagens Forhaling var den, som Hr. Laursen havde fremført. Forøvrigt havde det vist været ret heldigt, at Sagen var trukket ud, naar den overhovedet skulde ende som Retssag. Det var vist forskellige Udtalelser i Raadet, hvorved Hr. Pedersen havde følt sig forurettet, der havde foranlediget ham til at fremsende Ønsket om at komme til Stede. Derfor forekom det Taleren rimeligt, at man lod Hr. Pedersen fremstille Sagen og føre den videre. Det havde altid været Talerens Mening, at man havde staaet sig bedst ved en mindelig Overenskomst; en saadan kom imidlertid nu vanskelig i Stand, og saa var der kun Retssag tilbage. For Resten burde Aabyudvalget nu ophæves, saaledes at Sagen kunde foregaa direkte mellem Byraadet og dets juridiske Konsulent.

M i k a e l J o h a n s e n saa ingen Anledning til at ophæve Aabyudvalget. Han erindrede ikke, at Hr. Pedersen skulde være blevet angrebet i Byraadet.

F o r m a n d e n kunde godt forstaa, at Hr. Pedersen ønskede at motivere sin Stilling for aabne Døre; men Hensynet til Kommunens Interesse maatte dog være det afgørende.

Det vedtoges at svare, at Byraadet er villigt til at modtage Overretssagførerens Meddelelse i et lukket Møde.

